

Samorządowe Kolegium Odwoławcze
we Wrocławiu
pl. Powstańców Warszawy 1
50-153 Wrocław
tel. (071) 340 64 84
SKO 4136/27/11/12

OS
15.03.2012

Wrocław, dnia 24 stycznia 2012 r.

URZĄD GMINY W UDANINIE
WPLYNĘŁO

15-03-2012

Nr 1269 il. zał.
podpis b

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze we Wrocławiu w składzie:

przewodnicząca: Magdalena Raguszevska
członkowie: Tomasz Judecki
Dariusz Kozłowski- sprawozdawca

po rozpatrzeniu wniosku Krzysztofa Kołtoniaka o stwierdzenie nieważności decyzji Wójta Gminy Udanin z dnia 30 listopada 2009 r. (Nr 1/2009) ustalającej na rzecz EWG Udanin Sp. z o.o. z siedzibą w Legnicy środowiskowe uwarunkowania zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie zespołu 47 elektrowni wiatrowych o mocy od 1,5 do 3,0 MW, wraz z drogami dojazdowymi, placami manewrowymi i infrastrukturą elektroenergetyczną - w Gminie Udanin,

na podstawie art. 157 § 1 i § 2 oraz art. 158 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego,

odmawia stwierdzenia nieważności decyzji Wójta Gminy Udanin z dnia 30 listopada 2009 r. (Nr 1/2009).

UZASADNIENIE

Opisaną na wstępie decyzją organ pierwszej instancji, działając na wniosek Spółki z o.o. EWG Udanin z siedzibą w Legnicy, określił środowiskowe uwarunkowania zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie zespołu 47 elektrowni wiatrowych o mocy od 1,5 do 3,0 MW, wraz z drogami dojazdowymi, placami manewrowymi i infrastrukturą elektroenergetyczną w Gminie Udanin.

W dniu 29 czerwca 2011 r. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego we Wrocławiu wpłynęło pismo „Komitetu Protestacyjnego Mieszkańców Wsi: Pichorowice, Różana, Damianowo i Konary” z wnioskiem o stwierdzenie nieważności ww. decyzji Wójta Gminy Udanin. W piśmie tym wskazano na niezgodność przedmiotowego przedsięwzięcia z ustaleniami obowiązującego na terenie zainwestowania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zauważono, że - jak wynika z dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy - zasięg zagrożenia hałasowego planowanych turbin będzie wynosił ok. 500 m. W myśl § 10 pkt 5 uchwały Rady Gminy Udanin z dnia 11 kwietnia 2006 r. Nr XLII/130/06 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Udanin natomiast „*uciążliwość prowadzonej działalności w zakresie emisji hałasu, wibracji i zanieczyszczeń powietrza, substancji złownonych oraz niejonizującego promieniowania elektromagnetycznego, nie może powodować przekroczenia granic własności terenu na jakim jest lokalizowana*”. Zaznaczono przy tym, że „*zgodnie z wykładnią stwierdzenie zgodności decyzji środowiskowej z ustaleniami miejscowego planu jest czynnością towarzyszącą wydaniu decyzji, ale następuje przed jej wydaniem i powinno przybrać formę odrębnego dokumentu – zarządzenia lub postanowienia Wójta*”. Zdaniem wnioskodawców,

w postępowaniu poprzedzającym wydanie kwestionowanej decyzji „niewłaściwie przyjęto zasięg negatywnego oddziaływania na środowisko inwestycji”, „dokonano również niewłaściwej analizy wniosku złożonego przez Firmę EWG Udanin zaliczając przedsięwzięcia jako potencjalnie znacząco oddziaływujące na środowisko czyli zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 6 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (...)”. Zwrócono także uwagę na niewłaściwe informowanie społeczeństwa o planowanej inwestycji, bowiem „niektóre z zawiadomień oraz obwieszczeń nie posiadały wykazu działek na jakie inwestycja będzie oddziaływać oraz załączników graficznych obrazujących jej zasięg i lokalizację, a także karty informacyjnej inwestycji (...). Nie informowano sołtysów o konieczności (w przypadku tak dużej inwestycji) zwołania zebrania sołectkiego na którym omówiony będzie wpływ inwestycji na środowisko i możliwości zapoznania się z opracowywaną przez Urząd Gminy dokumentacją”. Podkreślono, że w przedmiotowej sprawie nie skorzystano z możliwości przeprowadzenia rozprawy administracyjnej, brak jest również informacji „na temat wywieszenia i zdjęcia ogłoszeń/obwieszczeń (brak dat) z tablic ogłoszeń poszczególnych sołectw”. Zauważono również, że Wójt Gminy Udanin nie podał do publicznej wiadomości informacji o wydaniu decyzji z dnia 30 listopada 2009 r. Ponadto, w ocenie wnioskodawców, „rażącym uchybieniem jest podanie niezgodnego z prawem terminu ważności decyzji środowiskowej – cztery lata”.

Z uwagi na fakt, że wyżej opisane wystąpienie nie zostało podpisane, Kolegium - w piśmie z dnia 24 sierpnia 2011 r. (SKO 4136/27/11) - zobowiązało Wójta Gminy Udanin m.in. do ustalenia, kto jest autorem przedmiotowego wniosku oraz czy działał on we własnym imieniu, czy reprezentuje też inne osoby.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie Wójt Gminy Udanin wyjaśnił, że wniosek został złożony przez Krzysztofa Kołtoniaka, a - jak wynika z jego pisma z dnia 6 września 2011 r. - występował on wyłącznie we własnym imieniu. Jednocześnie, uzupełniając swój wniosek Krzysztof Kołtoniak wskazał na sprzeczność kwestionowanego rozstrzygnięcia z przepisami ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1266 ze zm.).

Zawiadomieniem z dnia 24 października 2011 r. Kolegium poinformowało strony postępowania o wszczęciu, na wniosek Krzysztofa Kołtoniaka, postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Wójta Gminy Udanin z dnia 30 listopada 2009 r. (Nr 1/2009) oraz możliwości zapoznania się z dokumentacją zgromadzoną w sprawie. Ponadto, rozpatrując wniosek Stowarzyszenia „SW UDANIN” z dnia 1 sierpnia 2011 r., Kolegium - postanowieniem z dnia 24 listopada 2011 r. (SKO 4136/27/11) - dopuściło tę organizację do udziału w prowadzonym postępowaniu.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze we Wrocławiu zważyło, co następuje:

Wzruszenie decyzji ostatecznej w postępowaniu nadzwyczajnym stanowi wyjątek od zasady trwałości ostatecznej decyzji administracyjnej określonej przepisem art. 16 Kodeksu postępowania administracyjnego (zwanego dalej Kpa). Istotą tej zasady jest domniemanie legalności i mocy obowiązującej decyzji ostatecznej oraz dopuszczalność jej zmiany lub uchylecia wyłącznie w ustawowo określonym trybie i przez właściwy do tego organ administracji publicznej lub sąd.

Instytucja stwierdzenia nieważności decyzji tworzy prawną możliwość eliminacji z obrotu prawnego decyzji dotkniętych przede wszystkim wadami materialnoprawnymi, powodującymi nieprawidłowe ukształtowanie stosunku materialnoprawnego zarówno pod względem podmiotowym, jak i przedmiotowym.

Dopuszczalność stwierdzenia nieważności decyzji jest w Kpa oparta na przesłankach negatywnych, z których jedną stanowi termin, a drugą – spowodowanie przez decyzję nieodwracalnych skutków prawnych oraz na przesłance pozytywnej, którą stanowi wystąpienie jednej z wyczerpująco wyliczonych w art. 156 § 1 przesłanek skutkujących koniecznością eliminacji decyzji z obrotu prawnego. Zgodnie z tym przepisem organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która:

- 1) wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości,
- 2) wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa,
- 3) dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną,
- 4) została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie,
- 5) była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały,
- 6) w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą,
- 7) zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

Przesłanka zawarta w przepisie art. 156 § 1 pkt 2 Kpa stanowi, że organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Rażące naruszenie prawa w rozumieniu powołanego przepisu zachodzi wtedy, gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią przepisu prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że owa decyzja nie może być akceptowana jako akt wydany przez organ praworządny państwa (wyrok NSA z dnia 21 października 1992 r., V SA 86/92, ONSA 1993/1/23). Dla stwierdzenia nieważności decyzji niezbędna jest ocena naruszenia prawa jako rażącego w świetle całokształtu okoliczności sprawy (wyrok SN z dnia 20 grudnia 1994 r., III ARN 71/94, OSNP 1995/13/156), a o rażącym naruszeniu prawa można mówić w sytuacji, gdy proste zestawienie treści decyzji z treścią przepisu prowadzi do wniosku, że pozostają one ze sobą w jawnej sprzeczności (wyrok NSA z dnia 11 maja 1994 r., III SA 1705/93, Wspólnota 1994/42/16). Dalsza analiza orzecznictwa sądowoadministracyjnego wskazuje, że o rażącym naruszeniu prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 Kpa decydują łącznie trzy przesłanki: oczywistość naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony, oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze - skutki, które wywołuje decyzja. Oczywistość naruszenia prawa polega na rzucającej się w oczy sprzeczności między treścią rozstrzygnięcia a przepisem prawa stanowiącym jego podstawę prawną. Skutki, które wywołuje decyzja uznana za rażąco naruszającą prawo, to skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności - gospodarcze lub społeczne skutki naruszenia, których wystąpienie powoduje, że nie jest możliwe zaakceptowanie decyzji, jako aktu wydanego przez organy praworządny państwa (wyrok NSA z dnia 7 października 2011 r., II OSK 1521/10, LEX nr 965192, podobnie NSA w wyroku z dnia 7 października 2011 r., II OSK 1522/10, LEX nr 965193 oraz w wyroku z dnia 27 września 2011 r., II OSK 1381/10, LEX nr 966249).

Ocena, czy w danym przypadku doszło do rażącego naruszenia prawa pozostawiona jest uznaniu organu właściwego do stwierdzenia nieważności decyzji. Zaznaczyć jednak należy, że

organ administracyjny, w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej, wszczyna postępowanie w nowej sprawie, w której nie orzeka co do istoty sprawy rozstrzygniętej w wadliwej decyzji, lecz orzeka jako organ kasacyjny. W swej decyzji zatem, rozstrzyga wyłącznie co do nieważności decyzji albo jej niezgodności z prawem, a nie jest władny rozstrzygać o innych kwestiach dotyczących istoty sprawy (por. wyrok NSA z 14 sierpnia 1987 r., IV SA 393/87, ONSA 1990, Nr 1, poz.1, oraz wyrok SN z 7 marca 1996 r., III ARN 70/95, OSN 1996, Nr 18, poz. 258.).

W pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę, że kontrolowana decyzja została wydana na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r., Nr 25, poz. 150 ze zm., zwanej dalej ustawą). Zgodnie bowiem z art. 153 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227 ze zm.), do spraw wszczętych na podstawie przepisów ustawy – Prawo ochrony środowiska (zmienionych ustawą z dnia 3 października 2008 r., do których należą również przepisy regulujące instytucję decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia zawarte w Rozdziale 2 Działu VI Tytułu I – art. 144 pkt 9), przed dniem wejścia w życie tej ustawy - 15 listopada 2008 r. (art. 174), a niezakończonych decyzją ostateczną, stosuje się przepisy dotychczasowe. Wniosek Spółki z o.o. EWG Udanin o wydanie decyzji został złożony w siedzibie Urzędu Gminy Udanin w dniu 19 czerwca 2008 r. Tym samym, zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 153 ust. 1, sprawa prawidłowo była rozpatrywana według przepisów dotychczasowych, a więc zawartych w Rozdziale 2, Działu VI Tytułu I ustawy – Prawo ochrony środowiska.

Zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy realizacja:

1) planowanego przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, określonego w art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2,

2) planowanego przedsięwzięcia innego niż określone w art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2, które nie jest bezpośrednio związane z ochroną obszaru Natura 2000 lub nie wynika z tej ochrony, jeżeli może ono znacząco oddziaływać na ten obszar,

- jest dopuszczalna wyłącznie po uzyskaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, zwanej dalej "decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach".

W myśl art. 51 ust. 1 ustawy sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagają:

1) planowane przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko;

2) planowane przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, dla których obowiązek może być stwierdzony na podstawie ust. 2;

3) planowane przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na obszar Natura 2000, dla których obowiązek może być stwierdzony na podstawie ust. 2.

Stosownie do § 3 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573 ze zm., zwanego dalej rozporządzeniem) przedsięwzięciem mogąącym znacząco oddziaływać na środowisko, dla

którego sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko może być wymagane są instalacje wykorzystujące siłę wiatru do produkcji energii o całkowitej wysokości nie niższej niż 30 m, niewymienione w § 2 ust. 1 pkt 5. W § 2 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia jest natomiast mowa o instalacjach planowanych na lądzie wykorzystujących siłę wiatru do produkcji energii, o mocy nominalnej elektrowni nie mniejszej niż 100 MW, lub instalacje planowane w obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej wykorzystujące siłę wiatru do produkcji energii.

Nie ulega więc wątpliwości, że realizacja przedmiotowej inwestycji, polegającej na budowie zespołu elektrowni wiatrowych o mocy od 1,5 do 3,0 MW (niezależnie od jej zakwalifikowania do przedsięwzięć wymienionych w § 3 ust. 1 pkt 6 lub § 2 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia) wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Warto w tym miejscu podkreślić, że z § 4 rozporządzenia wynika, iż parametry tego samego rodzaju, charakteryzujące skalę przedsięwzięcia i odnoszące się do przedsięwzięć tego samego rodzaju położonych na terenie jednego zakładu lub obiektu, istniejących i planowanych, sumuje się.

Organ prowadzący postępowanie w pierwszej instancji, a także organy opiniujące obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu, zakwalifikowały wnioskowane zamierzenie do przedsięwzięć, dla których sporządzenie raportu może być wymagane. Zwrócić należy uwagę, że zarówno we wniosku, jak i „*Charakteryście przedsięwzięcia*” inwestor nie wskazał wprost mocy nominalnej planowanej inwestycji, ograniczając się do wskazania mocy jednej elektrowni (1,5 do 3 MW). Z uwagi na powyższe trudno stwierdzić, czym kierowały się właściwe organy uznając, że moc nominalna projektowanego przedsięwzięcia nie przekracza 100 MW. Po przemnożeniu maksymalnej deklarowanej przez inwestora jednostkowej mocy elektrowni i ilości turbin (53) wynika bowiem, że moc ta wyniesie 159 MW. Ze znajdującego się w aktach sprawy „*Raportu z oceny oddziaływania na środowisko inwestycji polegającej na budowie zespołów elektrowni wiatrowych o mocy 1,5-3,0 MW, wraz z drogami dojazdowymi, placami manewrowymi i infrastrukturą elektroenergetyczną, zlokalizowanych w gminie Udanin*” (zwanego dalej Raportem), wynika natomiast, że „*przewidywana łączna produkcja energii elektrycznej wszystkich planowanych przez firmę EWG Udanin Sp. z o.o. EW wynosić ma 94 MW.*” (str. 11). Co istotne, Raport przedłożono już ze zmodyfikowanym wnioskiem, w którym ograniczono liczbę turbin wiatrowych (z 53 do 47).

Zauważyć trzeba, że nawet gdyby uznać, iż Wójt Gminy Udanin oraz organy opiniujące obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu planowanej inwestycji na środowisko błędnie zakwalifikowały wnioskowane zamierzenie do przedsięwzięć wymienionych w § 3 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia, to nie miało to żadnego wpływu na wynik sprawy głównej. Dla przedmiotowego przedsięwzięcia przeprowadzono przecież ocenę oddziaływania na środowisko (obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko został stwierdzony w postanowieniu Wójta Gminy Udanin z dnia 12 maja 2009 r., Nr OS.7624-2/p/08/09). Zarówno więc inwestor, jak i organ pierwszej instancji zobowiązani byli do spełnienia identycznych wymogów jak w przypadku inwestycji mogącej zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (dotyczących obowiązku sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia, przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, czy treści decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach). Nie można więc uznać, aby tego typu naruszenie prawa (przy założeniu, że w ogóle wystąpiło) nie było możliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności. Należy bowiem mieć na uwadze

fakt, o czym pisano na wstępie, że nie każde naruszenie przepisów prawa ma charakter rażący, powodujący konieczność wyeliminowania z obrotu prawnego, w trybie stwierdzenia nieważności, rozstrzygnięcia obarczonego taką wadą. Jak stwierdził NSA w wyroku z dnia 31 stycznia 2006 r. (I OSK 883/05, www.nsa.gov.pl) „*rażące naruszenie prawa stanowi kwalifikowaną formę „naruszenia prawa”. Utożsamianie tego pojęcia z każdym naruszeniem prawa nie jest słuszne. Naruszenie przepisów postępowania lub prawa materialnego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, nie może być podstawą stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej w postępowaniu prowadzonym w trybie nadzoru, jeżeli nie nosi cech rażącego naruszenia prawa*”. W rozpatrywanej sprawie nie tylko nie można z całą pewnością stwierdzić, że błędnie zakwalifikowano przedmiotową inwestycję do przedsięwzięć, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko może być wymagane, ale nawet, gdyby uznać, że wada ta wystąpiła, nie może ona być uznana za rażące naruszenie prawa. Zarzut dotyczący powyższej kwestii, zawarty we wniosku z dnia 20 czerwca 2011 r., jest zatem bezzasadny.

Niezależnie od wyżej powiedzianego przypomnieć trzeba, że wymagania, których spełnienie stanowi warunek uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zostały określone w Dziale VI ustawy. W myśl przepisu art. 46a ust. 1 ustawy, postępowanie w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu podejmującego realizację przedsięwzięcia. Do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, wraz z terenem działek sąsiednich oraz - w postępowaniu dotyczącym przedsięwzięć określonych w art. 51 ust. 1 pkt 2 i 3 - informacje zawierające dane, o których mowa w art. 49 ust. 3, w trzech egzemplarzach, wraz z ich zapisem w formie elektronicznej na informatycznych nośnikach danych (art. 46a ust. 1 i ust. 4 ustawy)

Inwestor wypełnił powyższe obowiązki. Wraz z wnioskiem o wydanie decyzji przedłożył mapę ewidencyjną zawierającą informacje o których mowa w art. 46a ust. 1 pkt 1 ustawy oraz „*Charakterystykę przedsięwzięcia*”, której treść spełnia wymogi art. 49 ust. 3 ustawy.

Jak wspomniano już wyżej, w rozpatrywanej sprawie Wójt Gminy Udanin - postanowieniem z dnia 12 maja 2009 r. (Nr OS.7624-2/p/08/09) - stwierdził obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko oraz określił jego zakres. Przypomnieć w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 52 ust. 1 ustawy Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać, z zastrzeżeniem ust. 1a:

- 1) opis planowanego przedsięwzięcia, a w szczególności:
 - a) charakterystykę całego przedsięwzięcia i warunki wykorzystywania terenu w fazie realizacji i eksploatacji,
 - b) główne cechy charakterystyczne procesów produkcyjnych,
 - c) przewidywane wielkości emisji, wynikające z funkcjonowania planowanego przedsięwzięcia;
- 2) opis elementów przyrodniczych środowiska, objętych zakresem przewidywanego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia;
 - 2a) opis istniejących w sąsiedztwie lub w bezpośrednim zasięgu oddziaływania planowanego przedsięwzięcia zabytków chronionych na podstawie przepisów o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami;

- 3) opis analizowanych wariantów, w tym wariantu:
 - a) polegającego na niepodjęciu przedsięwzięcia,
 - b) najkorzystniejszego dla środowiska,wraz z uzasadnieniem ich wyboru;
- 4) określenie przewidywanego oddziaływania na środowisko analizowanych wariantów, w tym również w wypadku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej, a także możliwego transgranicznego oddziaływania na środowisko;
- 5) uzasadnienie wybranego przez wnioskodawcę wariantu, ze wskazaniem jego oddziaływania na środowisko, w szczególności na:
 - a) ludzi, zwierzęta, rośliny, wodę i powietrze,
 - b) powierzchnię ziemi, z uwzględnieniem ruchów masowych ziemi, klimat i krajobraz,
 - c) dobra materialne,
 - d) zabytki i krajobraz kulturowy, objęte istniejącą dokumentacją, w szczególności rejestrem lub ewidencją zabytków,
 - e) wzajemne oddziaływanie między elementami, o których mowa w lit. a-d;
- 6) opis przewidywanych znaczących oddziaływań planowanego przedsięwzięcia na środowisko, obejmujący bezpośrednie, pośrednie, wtórne, skumulowane, krótko-, średnio- i długoterminowe, stałe i chwilowe oddziaływania na środowisko, wynikające z:
 - a) istnienia przedsięwzięcia,
 - b) wykorzystywania zasobów środowiska,
 - c) emisji,oraz opis metod prognozowania, zastosowanych przez wnioskodawcę;
- 7) opis przewidywanych działań mających na celu zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko;
 - 7a) dla dróg będących przedsięwzięciami mogącymi znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1:
 - a) określenie założeń do:
 - ratowniczych badań zidentyfikowanych zabytków znajdujących się na obszarze planowanego przedsięwzięcia, odkrywanych w trakcie robót budowlanych,
 - programu zabezpieczenia istniejących zabytków przed negatywnym oddziaływaniem planowanego przedsięwzięcia oraz ochrony krajobrazu kulturowego,
 - b) analizę i ocenę możliwych zagrożeń i szkód dla zabytków chronionych na podstawie przepisów o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, w szczególności zabytków archeologicznych, w obrębie terenu, na którym ma być realizowane przedsięwzięcie;
 - 8) jeżeli planowane przedsięwzięcie jest związane z użyciem instalacji, porównanie, z zastrzeżeniem ust. 2, proponowanej technologii z technologią spełniającą wymagania, o których mowa w art. 143;
 - 9) wskazanie, czy dla planowanego przedsięwzięcia konieczne jest ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania oraz określenie granic takiego obszaru, ograniczeń w zakresie przeznaczenia terenu, wymagań technicznych dotyczących obiektów budowlanych i sposobów korzystania z nich;
 - 10) przedstawienie zagadnień w formie graficznej;

10a) mapy dla będących przedsięwzięciami mogącymi znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1:

a) dróg oraz linii kolejowych:

– w skali 1:10.000 lub większej - dla przedsięwzięć lokalizowanych na obszarach podlegających ochronie na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody oraz na terenie ich otulin,

– w skali 1:25.000 lub większej - dla przedsięwzięć na pozostałych obszarach,

b) napowietrznych linii elektroenergetycznych,

c) instalacji do przesyłu ropy naftowej, produktów naftowych, substancji chemicznych lub gazu;

11) analizę możliwych konfliktów społecznych związanych z planowanym przedsięwzięciem;

12) przedstawienie propozycji monitoringu oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na etapie jego budowy i eksploatacji;

13) wskazanie trudności wynikających z niedostatków techniki lub luk we współczesnej wiedzy, jakie napotkano, opracowując raport;

14) streszczenie w języku niespecjalistycznym informacji zawartych w raporcie;

15) nazwisko osoby lub osób sporządzających raport;

16) źródła informacji stanowiące podstawę do sporządzenia raportu.

W ocenie Kolegium, przedłożonemu przez inwestora Raportowi nie można postawić zarzutu rażącej niezgodności z którymkolwiek z wyżej wskazanych przepisów art. 52 ust. 1 ustawy. W szczególności zwrócić należy uwagę na dokładny opis planowanego przedsięwzięcia, zawierający wskazania jego lokalizacji, specyfikację techniczną turbin (także planowanych do realizacji przez „EKO – PLAN”) oraz identyfikację potencjalnych kategorii oddziaływania na środowisko (str. 8-17). Oceny wpływu przedmiotowej inwestycji na środowisko dokonano na etapie jej budowy, eksploatacji i likwidacji (str. 17-25). Przeprowadzono również analizę środowiska w obszarze oddziaływania elektrowni (str. 3-8). Autor Raportu wypowiedział się także w kwestii działań mających na celu zapobieganie, zmniejszanie lub kompensowanie szkodliwych oddziaływań na środowisko, przewidywanych konfliktów społecznych, potrzeby ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania i monitoringu oddziaływania inwestycji na środowisko. Wskazano na trudności przy sporządzaniu Raportu wynikające z niedostatków wiedzy, zawarto także streszczenie całego opracowania. Raport został podpisany przez osobę go tworzącą.

Warto w tym miejscu zaznaczyć, że realizując obowiązki wynikające z art. 56 ust. 1b pkt 1 ustawy, organ pierwszej instancji przed wydaniem kontrolowanej decyzji uzgodnił realizację przedmiotowego przedsięwzięcia z organem inspekcji sanitarnej (postanowienie z dnia 14 lipca 2009 r., ZNS-61-73/BJZ/09) oraz Starostą Średzkim (postanowienie z dnia 10 września 2009 r., ŚiR.7633/7/u/post/09).

W decyzji z dnia 30 listopada 2009 r. Wójt Gminy Udanin określił rodzaj i miejsce realizacji przedsięwzięcia, warunki wykorzystywania terenu w fazie realizacji i eksploatacji inwestycji oraz wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w projekcie budowlanym. Tym samym spełnił wymogi nałożone przepisem art. 56 ust. 2 ustawy.

Warto w tym miejscu dodać, że wyniki przeprowadzonej oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko nie uzasadniały wydania decyzji odmownej.

W uzasadnieniu kontrolowanej decyzji Wójt Gminy Udanin powołał się na ustalenia zawarte w Raporcie, uwzględnił stanowiska organów uzgadniających, odniósł się również do wyników postępowania przeprowadzonego z udziałem społeczeństwa. Nie sposób więc zarzucić temu rozstrzygnięciu rażącego naruszenia przepisów art. 56 ust. 1 b ustawy. Ewentualne wady tego uzasadnienia, na co wskazał wnioskodawca, zdaniem Kolegium nie mogą mieć charakteru kwalifikowanej wady, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 2 Kpa.

W ocenie Kolegium organ pierwszej instancji prawidłowo również uznał, że przedmiotowe przedsięwzięcie jest zgodne z ustaleniami uchwały Rady Gminy Udanin z dnia 11 kwietnia 2006 r. Nr XLII/130/06 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Udanin. Planowane do realizacji elektrownie wiatrowe zlokalizowano na terenach oznaczonych w planie symbolem R – tereny rolnicze. W myśl § 5 powołanej wyżej uchwały „*dopuszcza się prowadzenie sieci napowietrznej i podziemnej infrastruktury technicznej, stacji transformatorowych, masztów telekomunikacyjnych i elektrowni wiatrowej, zgodnie z obowiązującymi przepisami szczególnymi*” (podkr. Kolegium). Niewątpliwie więc lokalizacja na tym obszarze elektrowni wiatrowych jest dopuszczalna. Jeśli natomiast chodzi o podniesiony we wniosku zarzut co do niezgodności z § 10 miejscowego planu Kolegium zauważa, że „*uciążliwość*”, o której mowa w pkt 5 ppkt 3 tego przepisu nie może być utożsamiana z jakimkolwiek oddziaływaniem (wpływem) projektowanej inwestycji na nieruchomość sąsiednią. Nie można bowiem przyjąć, aby emisja hałasu (lub jakiegokolwiek inny jej rodzaj) związana z eksploatacją określonego przedsięwzięcia, której poziom mieści się w granicach norm przewidzianych przepisami prawa była sprzeczna z ustaleniami aktu planistycznego tylko z tego względu, że dźwięk ten będzie słyszalny na nieruchomości sąsiedniej, co do której inwestor nie dysponuje określonym tytułem prawnym. Powyższe klóciłoby się zresztą z ppkt 1 tego samego przepisu, który odwołuje się do konieczności respektowania przepisów szczególnych dotyczących ochrony i kształtowania środowiska. Innymi słowy należy przyjąć, że „*uciążliwość*”, w rozumieniu § 10 pkt 5 ppkt 3 miejscowego planu, to oddziaływanie ponadnormatywne, przekraczające ustanowione przepisami szczególnymi standardy jakości środowiska (np. rozporządzeniem Ministra Środowiska w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku). Nie można również podzielić poglądu wnioskodawcy, iż „*zgodnie z wykładnią stwierdzenie zgodności decyzji środowiskowej z ustaleniami miejscowego planu jest czynnością towarzyszącą wydaniu decyzji, ale następuje przed jej wydaniem i powinno przybrać formę odrębnego dokumentu – zarządzenia lub postanowienia Wójta.*”. Żaden przepis prawa nie zobowiązuje bowiem organu rozpatrującego wnioski o wydanie decyzji środowiskowej, ani go nie upoważnia, do rozstrzygania kwestii zgodności projektowanej inwestycji z ustaleniami miejscowego planu w odrębnym akcie prawnym. Niewątpliwie tego rodzaju kwestia powinna zostać omówiona w uzasadnieniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (zob. wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 16 października 2007 r., II SA/Rz 231/07, LEX nr 413505, wyrok WSA w Szczecinie z dnia 14 lipca 2010 r., II SA/Sz 370/10, LEX nr 674446). Kontrolowana decyzja wymóg ten spełnia (zob. str. 10 -11)

Nie można również uznać – jak chce tego wnioskodawca - aby „*podanie niezgodnego z prawem terminu ważności decyzji środowiskowej – cztery lata*”, było rażącym naruszeniem prawa. Istotnie należy zauważyć, że obowiązujące w dacie wydania decyzji z dnia 30 listopada 2009 r. przepisy ustawy – Prawo ochrony środowiska nie określały terminu ważności decyzji

o środowiskowych uwarunkowaniach. Zaznaczyć jednak trzeba, że „*rażące naruszenie prawa oznacza wadliwość decyzji skutkiem naruszenia norm prawnych regulujących działania administracji publicznej w indywidualnych sprawach, w szczególności przepisów prawa procesowego oraz materialnego, o szczególnym ciężarze gatunkowym. Zachodzi więc w przypadku, gdy czynność zmierzająca do wydania decyzji administracyjnej oraz treść załatwienia sprawy w niej wyrażona stanowią zaprzeczenie stanu prawnego sprawy w całości lub w części*” (wyrok WSA w Warszawie z dnia 9 listopada 2005 r., III SA/Wa 2210/05, LEX nr 192628).

Stosownie do przepisu art. 46 ust. 4b ustawy decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 4, oraz do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 4a; złożenie wniosku albo dokonanie zgłoszenia powinno nastąpić nie później niż przed upływem **czterech lat** od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna. Co ważne przy tym podkreślenia, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, z uwagi na treść przepisu art. 46 ust. 4 pkt 2 i art. 56 ust. 9 ustawy, ma charakter *sui generis* „rozstrzygnięcia wstępnego” względem przyszłego zezwolenia na realizację konkretnego przedsięwzięcia inwestycyjnego i pełni wobec niego w istocie funkcję prejudycjalną (zob. wyrok NSA z dnia 16 września 2008 r., II OSK 821/08, LEX nr 531828).

Użyte w kontrolowanej decyzji sformułowanie, że „*decyzja jest ważna cztery lata od dnia, w którym stała się ostateczna*”, aczkolwiek nieprecyzyjne, w rzeczywistości miało zapewne stanowić swoiste pouczenie dla inwestora o terminie, w którym może wystąpić z wnioskiem o pozwolenie na budowę. Tego rodzaju wadliwość z pewnością nie może stanowić o rażącym naruszeniu przepisu art. 46 ust. 4b ustawy. Jak zauważono bowiem wyżej „*ważność*” decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a więc możliwość wywołania przez nią określonych skutków prawnych (dla celów, dla których została wydana), przejawia się przede wszystkim w możliwości posłużenia się nią na kolejnych etapach procesu inwestycyjnego (w tym przypadku w postępowaniu o pozwolenie na budowę). Wskazanie więc w decyzji z dnia 30 listopada 2009 r. czteroletniego okresu jej „*ważności*”, jakkolwiek może być rozważane w kategoriach nieścisłości, czy nieprecyzyjności, to z pewnością nie może przesądzać o kwalifikowanej wadzie samego rozstrzygnięcia.

Jeśli natomiast chodzi o rzekomo błędnie określony obszar oddziaływania przedmiotowej inwestycji i tym samym pozbawienie stron możliwości wzięcia czynnego udziału w postępowaniu, czy też niewłaściwe informowanie stron o podejmowanych czynnościach w sprawie, Kolegium wyjaśnia, że strona postępowania administracyjnego pozbawiona, bez własnej winy, możliwości wzięcia w nim czynnego udziału, może skutecznie żądać wznowienia postępowania zakończonego decyzją ostateczną. Zgodnie ze stanowiskiem zawartym w wyroku WSA w Warszawie z dnia 5 maja 2005 r. (VII SA/Wa 826/04, LEX nr 168040) „*nie jest dopuszczalne przyjęcie, że którakolwiek z podstaw wznowienia postępowania mogłaby stanowić zarazem jedną z przesłanek stwierdzenia nieważności decyzji. Pozbawienie strony możliwości wzięcia udziału w postępowaniu administracyjnym (np. poprzez niepowiadomienie jej o wszczęciu postępowania), powodujące zaistnienie podstawy wznowienia postępowania określonej w art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a., nie może być uznane za wydanie decyzji z rażącym naruszeniem prawa*”.

Tryby nadzwyczajne weryfikacji decyzji ostatecznych nie są w stosunku do siebie konkurencyjne, ponieważ uruchomienie każdego z nich oparte jest na innych przesłankach.

Instytucja stwierdzenia nieważności służy przede wszystkim eliminacji z obrotu prawnego decyzji obarczonych wadami materialnoprawnymi. Co prawda ustawodawca w art. 156 § 1 pkt 2 Kpa zawierającym przesłankę „rażącego naruszenia prawa”, nie wskazuje jedynie na przepisy prawa materialnego, to w ślad za tezą zawartą w wyroku WSA w Warszawie z dnia 30 marca 2004 r. (IV SA 3763/02, LEX nr 156952) należy uznać, iż „cechą rażącego naruszenia prawa jest to, że treść decyzji pozostaje w sprzeczności z treścią przepisu przez proste ich zestawienie ze sobą. Wady decyzji wyliczone w art. 156 § 1 k.p.a. mają charakter materialny. Ich występowanie powoduje, że z mocy decyzji powstaje albo stosunek prawny ułomny, albo w ogóle się on nie nawiązuje. Wady tkwią w samej decyzji i godzą w elementy stosunku prawnego podmiotowego, w jego przedmiot lub też w podstawę prawną, w wyniku czego albo dochodzi do nieprawidłowych skutków prawnych, albo do prawnej bezskuteczności decyzji administracyjnej. Nie są to wady o charakterze proceduralnym, gdyż usuwanie takich wad dokonywane jest na podstawie przepisów o wznowieniu postępowania. Oznacza to, że źródłem wadliwości pozostają jedynie merytoryczne treści. Z punktu bytu prawnego decyzji wadliwej, naruszającej jedynie przepisy proceduralne, nie ma to jednak znaczenia, skoro ocenie podlega sama decyzja i jej skutki prawne, a nie poprzedzające ją postępowanie”.

W ocenie Kolegium, nie można również uznać, aby w postępowaniu poprzedzającym wydanie decyzji z dnia 30 listopada 2009 r. Wójt Gminy Udanin rażąco naruszył przepisy dotyczące udziału społeczeństwa w postępowaniu.

Zgodnie z art. 56 ustawy organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego sporządzany jest raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Stosownie do przepisu art. 32 ust. 1 ustawy przed wydaniem decyzji wymagających udziału społeczeństwa organ administracji właściwy do ich wydania:

- 1) podaje do publicznej wiadomości informację o zamieszczeniu w publicznie dostępnym wykazie danych o wniosku o wydanie decyzji oraz o możliwości składania uwag i wniosków, wskazując jednocześnie miejsce i 21-dniowy termin ich składania, a w przypadku, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 1, także informację o prowadzonym postępowaniu dotyczącym transgranicznego oddziaływania na środowisko;
- 2) może przeprowadzić rozprawę administracyjną, otwartą dla społeczeństwa; przepis art. 91 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio;
- 3) rozpatruje zgłoszone uwagi i wnioski.

Organ administracji właściwy do wydania decyzji podaje do publicznej wiadomości informację o zamieszczeniu w publicznie dostępnym wykazie danych o decyzjach wymagających udziału społeczeństwa, w trybie określonym w niniejszym dziale (ust. 2), a w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i ust. 2, podanie do publicznej wiadomości powinno nastąpić także poprzez zamieszczenie informacji na stronie internetowej organu właściwego do wydania decyzji, jeśli organ ten prowadzi taką stronę (ust. 3). W myśl art. 3 pkt 19 ustawy przez podanie do publicznej wiadomości należy rozumieć ogłoszenie informacji, w sposób zwyczajowo przyjęty, w siedzibie organu właściwego w sprawie oraz poprzez obwieszczenie w pobliżu miejsca planowanego przedsięwzięcia, a w sytuacji gdy siedziba właściwego organu mieści się na terenie innej gminy niż gmina właściwa miejscowo ze względu na przedmiot ogłoszenia - także przez ogłoszenie w prasie

lub w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscowości lub miejscowościach właściwych ze względu na przedmiot ogłoszenia.

Obwieszczeniem z dnia 12 września 2008 r. organ pierwszej instancji, działając na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy, poinformował o rozpoczęciu procedury z udziałem społeczeństwa, o umieszczeniu danych dotyczących zamierzenia inwestycyjnego w publicznie dostępnym wykazie danych oraz na stronie internetowej, a także o możliwości składania uwag i wniosków. Obwieszczenie to zostało opublikowane na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Urzędu Gminy Udanin, na tablicy ogłoszeń organu prowadzącego postępowanie oraz sołectw właściwych ze względu na lokalizację inwestycji. W taki sam sposób poinformowano o wydaniu postanowienia z dnia 12 maja 2009 r. Na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej umieszczono przedłożony przez inwestora Raport. Organ pierwszej instancji w sposób wyżej opisany poinformował o wydaniu decyzji z dnia 30 listopada 2009 r. Wyjaśnić również trzeba, że przepis art. 32 ust. 1 pkt 2 nie nakłada obowiązku przeprowadzenia rozprawy administracyjnej, a jedynie wskazuje na taką możliwość (organ „może przeprowadzić rozprawę administracyjną”). Żaden przepis prawa nie reguluje natomiast – podniesionej we wniosku - kwestii zwoływania zebrań sołeckich.

Mając na względzie opisaną wcześniej interpretację pojęcia „rażącego naruszenia prawa”, w ocenie Kolegium, nie można stwierdzić, aby przytoczone wyżej przepisy regulujące udział społeczeństwa w postępowaniu zostały w taki sposób naruszone.

Jeśli natomiast chodzi o wskazane w uzupełnieniu wniosku (pismo z dnia 6 września 2011 r.) naruszenie przez organ pierwszej instancji przepisu art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, Kolegium zaznacza, że nie może ono stać się przedmiotem rozważań w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W myśl powołanej regulacji, przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, wymagającego zgody, o której mowa w ust. 2, dokonuje się w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, sporządzonym w trybie określonym w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Przepis ten znajduje zastosowanie w procedurze zmierzającej do uchwalenia miejscowego planu. Twierdzenie o naruszeniu art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych w sytuacji, gdy plan ten już obowiązuje, prowadzi zatem do kwestionowania prawidłowości samej uchwały, do czego organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach nie jest uprawniony. Ustawodawca bowiem w art. 80 ust. 2 ustawy zobowiązuje organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wyłącznie do zbadania zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Badanie legalności samej uchwały może natomiast odbywać się we właściwym postępowaniu sądoadministracyjnym.

Kolegium wyjaśnia również, że inwestycja objęta wnioskiem Spółki z o.o. EWG Udanin nie dotyczyła wybudowania dróg publicznych, a jedynie dojazdowych do poszczególnych elektrowni (i placów manewrowych). Zaznaczyć trzeba, że nie każda droga, nawet ogólnodostępna, jest drogą publiczną. Zgodnie bowiem z przepisem art. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115 ze zm.) drogą publiczną jest droga zaliczona na podstawie niniejszej ustawy do jednej z kategorii dróg, z której może korzystać każdy, zgodnie z jej przeznaczeniem, z ograniczeniami i wyjątkami określonymi w tej ustawie lub innych przepisach

szczególnych. Stosownie do art. 7 ust. 1 powołanej wyżej ustawy do dróg gminnych zalicza się drogi o znaczeniu lokalnym niezaliczone do innych kategorii, stanowiące uzupełniającą sieć dróg służących miejscowym potrzebom, z wyłączeniem dróg wewnętrznych.

Kontrolowana decyzja organu pierwszej instancji z dnia 30 listopada 2009 r. nie została również obciążona żadną z innych wad kwalifikowanych powodujących jej nieważność. Nie można jej bowiem zarzucić, że: została wydana z naruszeniem przepisów o właściwości (art. 156 § 1 pkt 1 Kpa), bez podstawy prawnej (art. 156 § 1 pkt 2 Kpa), dotyczy sprawy już wcześniej rozstrzygniętej decyzją ostateczną (art. 156 § 1 pkt 3 Kpa), została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie (art. 156 § 1 pkt 4 Kpa), była niewykonalna w dniu jej wydania i niewykonalność miała charakter trwały (art. 156 § 1 pkt 5 Kpa), jej wykonanie wywołałoby czyn zagrożony karą (art. 156 § 1 pkt 6 Kpa), zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa (art. 156 § 1 pkt 7 Kpa).

Biorąc pod uwagę powyższe, Samorządowe Kolegium Odwoławcze orzekło, jak na wstępie.

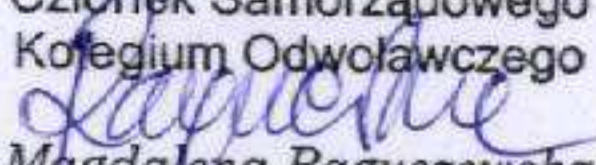
Strona może w terminie **14 dni** od otrzymania decyzji wystąpić na podstawie art. 127 § 3 Kpa do Samorządowego Kolegium Odwoławczego we Wrocławiu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Do wniosku tego stosuje się przepisy dotyczące odwołań od decyzji.

Otrzymują:

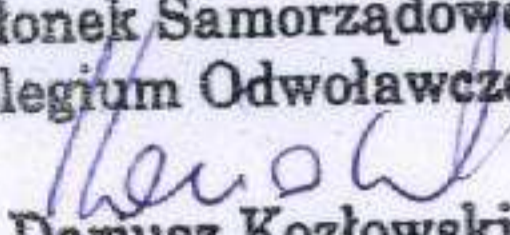
1. radca prawny Piotr Wujczak – pełnomocnik Spółki z o.o. EWG Udanin
Kancelaria Radcy Prawnego Piotr Wujczak
Al. Armii Krajowej 8a/6
50-541 Wrocław
2. Krzysztof Kołtoniak
3. Urząd Gminy Udanin
Udanin 26
55-340 Udanin

Do wiadomości:

4. Stowarzyszenie „SW UDANIN”
Różana 11
55-340 Udanin

Członek Samorządowego
Kolegium Odwoławczego

Magdalena Raguszevska

Członek Samorządowego
Kolegium Odwoławczego

Tomasz Judecki

Członek Samorządowego
Kolegium Odwoławczego

Dariusz Kozłowski